

[Gideon.]

Forslag til lov om støtte til nybygning af fiskerfartøjer m. v., der væsentlig drejer sig om ydelse af sekundære prioriteter i fiskerfartøjer, går som også nævnt ud på, at der hvert år i de kommende 3 finansår stilles 2 mill. kr. til disposition for udlån af statskassen til forskellige foranstaltninger: til nybygning af fiskerfartøjer, til udskiftning af motoranlæg, til installation af tekniske anlæg og, i særlige tilfælde, til ombygning og modernisering af ældre fartøjer. Villkårene for ydelse af de pågældende lån er i hovedsagen de samme som efter den nugældende lov, hvorefter der i indeværende finansår og i de to foregående finansår ligeledes er stillet 2 mill. kr. til disposition hvert år, dog således, at renten er blevet ændret fra 5 pct. om året til 6 pct.

Denne lovgivning supplerer altså i nogen grad den lånevirkksomhed, som foregår gennem fiskeribanken, og må det erkendes, at der er grund for det offentlige til at yde fiskerierhvervet støtte, når det drejer sig om prioritetslån, må det naturligvis også — vel endda i højere grad — erkendes, at der er trang til det, når det drejer sig om andre lån, fordi det altid er vanskeligere at skaffe sig sådanne lån, hvortil der kræves kaution eller anden sikkerhed; vi ved jo, at det, ikke mindst under de nuværende forhold, er vanskeligt at skaffe kaution.

Når jeg ved første behandling forrige gang gav udtryk for visse betænkeligheder ved den forhøjelse, der dengang fandt sted, skyldes det altså ikke, at vi ikke gerne vil være med til at yde fiskerierhvervet denne i virkeligheden beskedne støtte — det har vi altid været villige til; den eneste anledning til eventuelt at nære betænkelighed er den økonomiske baggrund, som vi ved enhver lejlighed, hvor det drejer sig om krav til staten, desværre må tage hensyn til; og denne baggrund er jo desværre ikke blevet lysere i det siden da forløbne år. Der er dog forskel på de to låneformer. Udlån gennem fiskeribanken sker på en

sådan måde, at der ikke derved bæres nyt ved til inflationens bål, idet banken selv låner de penge, som den igen låner ud; lånevirkksomheden hviler således i sig selv, idet fiskeribankens optagelse af lån og dens ydelse af udlån skal svare til hinanden. Anderledes er forholdet imidlertid efter denne lov, hvor det er statskassen som sådan, der låner pengene ud, så der finder en udpumpning af ny købekraft sted — selv om det naturligvis må erkendes, at det kun er i et begrænset omfang. Det ville derfor tiltale os mere, om midlerne til disse udlån kunne tilvejebringes på en anden måde, og det ligger da i og for sig snublende nær at tænke på, om man ikke simpelt hen kunne lade fiskeribanken overtage også denne udlånsvirksomhed. Hvorfor skal vi mon i det hele taget have disse to forskellige former for udlån? Så vidt jeg ved, er afdragsvilkårene efter de to love så nogenlunde ens, og når der nu foreslås en forhøjelse af udlånsrenten til 6 pct., stiller forrentningen af lån efter de to låneformer sig jo i alt væsentligt ens, og hvorfor skulle de ikke også være det? Men hvorfor så ikke lade fiskeribanken formidle alle lån til fiskerierhvervet?

Det synes at være både naturligt og ligetil, og en sådan ordning må da formentlig både forenkle og billiggøre administrationen. Det er jo så meget mere naturligt, som fiskeribanken ved siden af de 30 mill. kr., som det drejer sig om efter det lovforslag, jeg først omtalte, jo ifølge lovens § 6 B har hjemmel til indtil et beløb af 5 mill. kr. at yde, og faktisk yder, andre lån, hvor den fornødne sikkerhedsstillelse foruden gennem pant også kan ske ved kaution og på anden måde, således ved solidarisk hæftelse.

Jeg synes derfor, der kunne være grund til nærmere at undersøge, om der i det hele taget er nogen grund til, at vi har disse to forskellige låneformer. Det er muligt, at der på dette område er hensyn at tage, som jeg ikke har haft for øje, men det kan vi jo undersøge i det kommende udvalg og se, om der ikke er mulighed for at komme den